

Mozes in het mandje

**HOUVAST
OP SCHOOL**

VERHAAL

Het volk van de zonen van Jacob woont al heel veel jaren in het land Egypte. En in Egypte is de Farao de baas.

De Farao is aan de ene kant heel blij met deze mensen. Ze zijn goedkope arbeidskrachten. Hij laat ze heel veel zwaar werk doen en betaalt ze maar een klein beetje.

Maar aan de andere kant is hij ook bang dat ze de baas willen spelen in zijn land. Het volk is al zo groot geworden. Daarom bedenkt hij een heel gemeen plan.

‘Alleen de meisjes die worden geboren mogen blijven leven,’ zegt hij tegen zijn soldaten. ‘Als er ergens in dit volk een jongetje geboren wordt, dan moeten jullie het weghalen. Ik wil niet dat de jongens als ze groot zijn een leger gaan vormen en tegen mij gaan vechten.’

In het dorp vlakbij de rivier de Nijl, woont Mirjam, samen met haar vader en moeder en ook nog haar broertje Aäron.

Mirjam weet dat er binnenkort bij hen weer een babytje zal worden geboren en omdat ze weet wat de farao heeft bevolen, hoopt ze dat het een meisje zal zijn. Op een morgen wordt Mirjam wakker van het huilen van een kindje. Ze springt op van haar bed en gaat gauw kijken. ‘Wat is het?’ vraagt Mirjam gespannen. ‘Het is een jongetje,’ zegt haar moeder bezorgd.

Het is een prachtig, lief kindje, maar toch kunnen ze er niet heel blij mee zijn. Want hoe moet het verder? Stel je voor de de soldaten te weten komen dat er bij hen een jongetje geboren is? ‘Kunnen we hem niet verstoppen?’, vraagt ze aan haar moeder. ‘Ja, misschien wel een poosje, hij is nog klein en huilt nog maar zachtjes,’ zegt haar moeder. ‘Maar hoe moet het als hij groter wordt?’

Mirjam en Aäron blijven meestal vlakbij hun huis. Zo kunnen ze hun moeder waarschuwen als er soldaten aan komen. Maar na een tijdje zegt hun moeder: ‘Zo gaat het niet langer, onze baby wordt ouder en hij maakt steeds meer geluid.’ Mirjam schrikt van wat haar moeder zegt en begint te huilen. ‘Niet huilen, Mirjam, ik heb een plan. Ga naar de rivier en snijd daar stevige rietstengels af.’

Als Mirjam weer thuis komt met de rietstengels, vlechten zij en haar moeder daar een stevig mandje van. Aan de binnenkant smeren ze klei, en aan de buitenkant smeren ze teer, zodat het mandje waterdicht wordt. En dan vertelt moeder haar wat ze precies van plan is.

De volgende morgen, het is nog donker, gaan Mirjam en haar moeder naar een ondiepe plek in de rivier de Nijl waar veel hoog riet groeit. Moeder draagt de mand en daarin ligt het jongetje te slapen. Als ze bij de rivier zijn, zet moeder de mand voorzichtig op het water tussen het riet, zodat hij niet kan wegdrijven. Moeder gaat weer naar huis, maar Mirjam blijft in de buurt en houdt de wacht. Wat zou er met haar broertje gaan gebeuren? Als de zon opkomt hoort Mirjam stemmen van vrouwen. Ze kijkt door het riet, naar waar het geluid vandaan komt. En ze ziet de dochter van de farao aankomen samen met haar dienaressen. De prinses gaat baden in het ondiepe gedeelte van de rivier en de vrouwen maken samen veel plezier. Mirjams broertje wordt wakker van het lawaai en begint te huilen. Mirjam houdt haar adem in. De prinses hoort het gehuil ook en kijkt om zich heen. ‘Het lijkt wel of ik een baby hoor.’ ‘Kijk, daar drijft een mand tussen het riet,’ zegt ze tegen een van de vrouwen. ‘Breng het eens bij me.’ De dienaar trekt de mand uit het riet en geeft hem aan de prinses. ‘O, wat een lief kindje,’ zegt de prinses. ‘Het is vast een jongetje van het slavenvolk dat daar in die kleine huisjes woont.’ Ze kijkt het

HOUVAST OP SCHOOL

jongetje aan en zegt: 'Dit jongetje mag niet gedood worden. Ik wil hem zelf houden. Ik neem hem mee naar het paleis.' Maar het jongetje begint steeds harder te huilen. 'Hij heeft honger,' zegt de dienaar, 'maar u kunt hem niet voeden.'

Mirjam heeft alles gehoord. Ze komt tevoorschijn uit haar schuilplaats in het riet. Ze gaat naar de prinses toe en zegt: 'Ik weet wel een vrouw die hem kan voeden.' 'Ga die vrouw dan snel halen,' zegt de prinses. Mirjam rent zo snel ze kan weg en komt even later terug met haar moeder. De baby huult hartverscheurend maar is gelijk stil als hij z'n moeder ziet.

'Neem dit kind maar mee,' zegt de prinses, 'en voedt het voor me. Ik zal u er goed voor betalen. En als hij niet meer bij u hoeft te drinken, moet u hem naar het paleis brengen. Dan wordt hij mijn zoon. En ik noem hem Mozes, want dat betekent dat ik hem heb gered uit het water.'

Dolgelukkig gaan Mirjam, haar moeder en de kleine Mozes weer naar huis. Hij is gered.